

[Jesper Simonsen.]

Ændringsforslag, som tidligere har været diskuteret, og som der har været stemt om i dette høje Ting. Man opnaar jo intet ved Gentagelse af denne Argumentation; derfor skal jeg ganske afstaa fra den, men vil dog, før jeg anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse her i dette høje Ting, som en almindelig Betragtning anføre, at det nye Forslag paa mange Punkter fjerner Urimeligheder og Ubilligheder, som føles daglig omkring i Retterne, naar Straffeloven skal anvendes, Ubilligheder, der ikke alene føles paa mange Maader af Fagfolkene, af Dommerne, der har med Lovens Anvendelse at gøre, men naturligvis i endnu højere Grad af de Medborgere, som disse Ubilligheder gaar ud over.

Dernæst tør det vel siges, at den hidtidige Straffelovgivning ikke længere med tilstrækkeligt Held bekæmper Kriminaliteten i vort Samfund. Dette skyldes simpelt hen, at den Straffelovgivning, vi nu lever under, ikke i sine Forudsætninger er overensstemmende med de faktisk foreliggende Forhold. Den moderne Forskning har vist, at de Forudsætninger, man tidligere gik ud fra, naar man skrev Straffelove, ikke holder Stik.

Man mente tidligere, at naar man saa bort fra de sindssyge og de aandssvage, saa var Resten af de Personer, som overtraadte Straffeloven, af en nogenlunde ensartet Beskaffenhed, i hvert Fald for saa vidt at man mente, de kunde retledes og reddes enten gennem Forbedring eller gennem Afskrækkelse. Men dette er en forkert Forudsætning. De moderne Undersøgelser har vist, at vel er der et stort Tal af Forbrydere, for hvem disse gamle Betragtninger gælder, men for dette store Tal foreskriver ogsaa det nye Straffelovforslag de gamle Midler: Straf, i mange Henseender strengere Straf, men Straf af den gamle Art. Men ved Siden af denne store Gruppe, vel nok langt den største Gruppe, har man nu maattet erkende, at der udskiller sig mindre eller større Grupper af særprægede Forbrydere, af Personer, der paa en eller anden Maade er saaledes indrettet fra Naturens Haand, at de har en særlig Tilbøjelighed til at begaa Forbrydelser af visse Arter, undertiden saaledes, at de i al Almindelighed er forbryderiske, og vi har erkendt, at Midlerne, vi hidtil har anvendt: Forbedring eller Afskrækkelse, slet ikke slaar til overfor disse Personer.

Derfor er det nødvendigt for Samfundets Værns Skyld at foreskrive egnede Midler overfor disse særprægede Forbrydere, og det er det, det nye Straffelovforslag gør, forsigtigt, men dog saaledes, at man, saa vidt det efter de nu foreliggende videnskabelige Resultater er gør ligt, kan nære en sikker Forventning om at naa fremad mod det Resultat, man vil naa.

Jeg skal ikke komme ind paa en Genmængang af de Bestemmelser, som i denne Henseende kommer i Betragtning. Udvalgets ærede Ordfører har paa en overmaade neutral Maade gennemgaaet Lovforslaget og paavist Fremskridtene i Forhold til det bestaaende, og jeg skal ikke gentage noget af dette, men blot fremhæve det, jeg her har berørt med disse faa Ord, som det væsentlige, at man kan værne Samfundet imod de Personer, der er forbryderiske, fordi de har Anlæg i den ene eller den anden Henseende, Anlæg, som er saa stærke, at Straf eller Forbedring ikke slaar til, og dernæst, at man ogsaa overfor disse Personer udviser den Retfærdighed, der ligger i, at man anerkender deres Særpræg og indretter Behandlingen af dem derefter.

For at opnaa disse Fordele, som er saa betydelige, at de Smaating, der nu er os imellem, betyder saa uendelig lidt, vil jeg opfordre ærede Medlemmer til at vise Resignation med Hensyn til Særønsker ved Lovforslagets fremtidige Behandling og til at stemme for det foreliggende Lovforslags Vedtagelse.

Vagn Bro: Maa jeg gøre den Bemærkning til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, at jeg allerede gentagne Gange under denne Sags Behandling har tilladt mig i Sagens Interesse at henstille, at det ærede Medlem ikke viser sin allerstærkeste Side overfor Modparten, der har andre Anskuelser. Dette er et rent sagligt Lovgivningsarbejde, og her maa man bøje sig mod hinanden, men selvfølgelig maa vi da ogsaa være berettiget til at fremsætte de saglige Synspunkter, vi har, og som vi, saaledes som Stillingen er i Øjeblikket, har tilladt os at fremføre her i Salen. Paa samme Maade som jeg i Dag har fremsat, hvad der kan siges pro et contra Lovforslaget, maa det ærede Medlem til sin Tid, naar Sagen kommer her tilbage igen, tage sit Standpunkt: om han vil stemme ja eller nej. Jeg skal aldeles ikke gøre noget som helst Forsøg paa at vende det ærede Medlem til den ene eller den anden Side.